

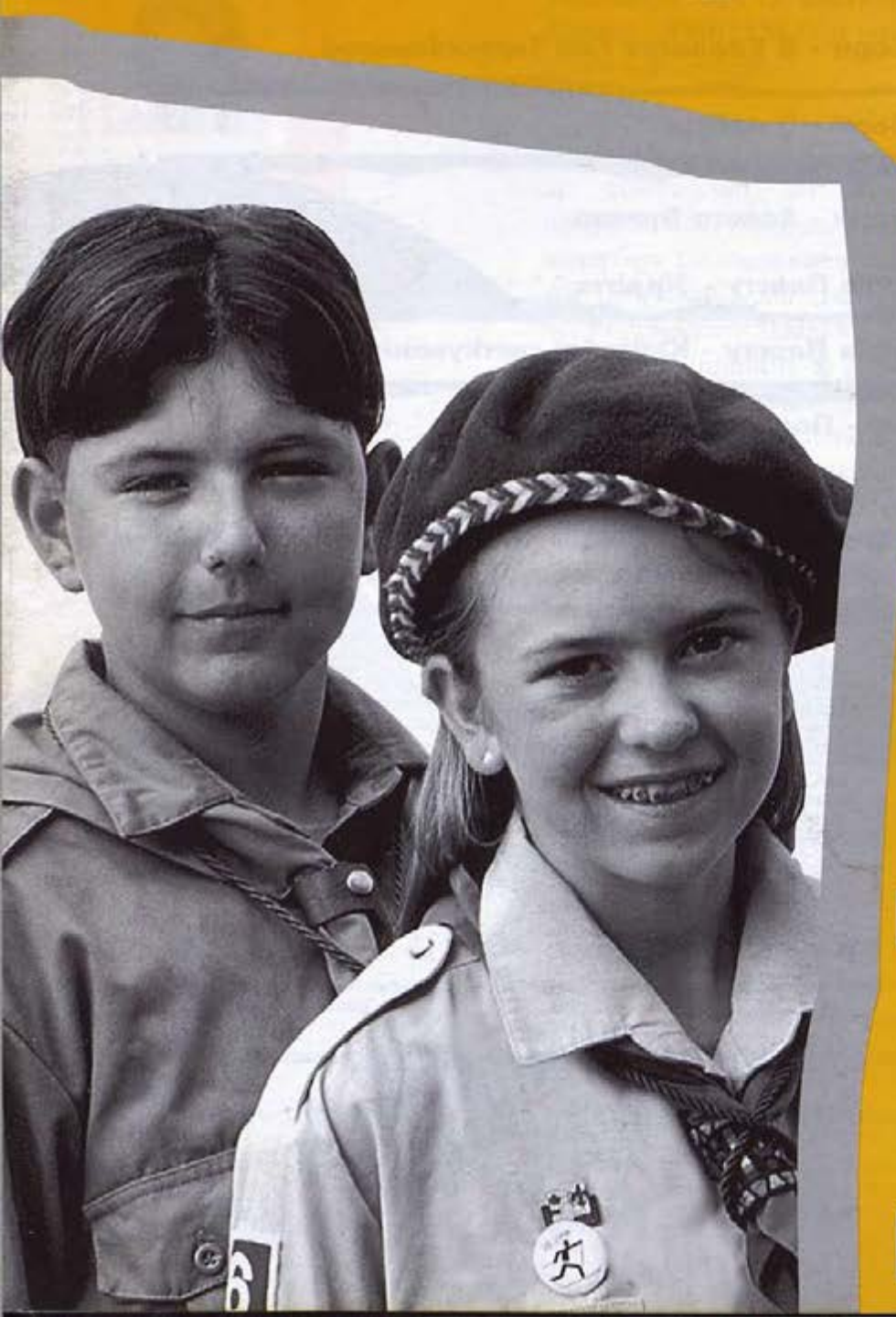
Ю

Yunak

К

4

1998

д

Пластовий Журнал

Х

ЗМІСТ

Портфоліо - Українська Мова в Житті 2-3

Традиції - Великдень і Різдво 4

Традиції - Свято Матері 5

Табори - Вовча Тропа 6

Табори - Писаний Камінь 7

Табори - В Карпатах і на Тернопільщині 8

Табори - В повітрі 9

Табори - Золота Булава 10-11

Історія Пласту - 50-ліття 12-13

Історія Пласту - Ювілейні святкування 14-15

Пісні - Поп-зірка України 16-17

Орликіяда - Розмови про мову 18-19

Проекти - Що можна робити до проб 20

4(347) 1998

ISBN 0044-1384

Ціна: \$4.50

Редактор
пл.сен.
Оксана Закидальська

© **Мистецький концепт**
Юрій Онух

**Мистецьке оформлення
і макетування**
ст. пл. Данило Луців
пл. сен. Оксана Закидальська

Тут і Там - Портленд 21

Тут і Там - Київ 22

Тут і Там - Оттава і Острів 23

Різне 24

Зголошення на ЗБ

обкладинка

Адреса редакції:
Yunak
2199 Bloor Street West
Toronto, ON M6S 1N2
CANADA
Fax: (416)763-0185

Адреса адміністрації:
Plast Publishing
144 Second Ave.
New York, NY 10003
USA
Fax: (212)475-6960

Виготовлено на системі PowerMacintosh 7100/80/QuarkXPress 4.02 при КПС-Канаді
Видруковано в The Basilian Press, Торонто

РЕД

АКЦІЇ

Big

Просимо вибачення за спізнене останнє число журналу за 1998 рік. Наше спеціальне ЮМПЗ'98 число забрало багато часу на підготовку (але зате ми маємо дуже позитивні відгуки — всі вважають, що **3 бібліотеки Юнака — ЮМПЗ'98** буде гарною пам'яткою зустрічі).

В цьому числі ви побачите трохи змінені теми сторінок, а це тому, що до **Юнака** приходить багато дуже цікавого матеріалу підготовленого самими читачами. А ми стараємося все це помістити. Завдяки ст. пл. Богданові Яцишину з України, ми поміщуємо багато фотографій які він надсилає із таборів в Україні. Ми йому також вдячні за дописи, які він збирає. (Шкода, що в нас нема досить місця помістити всі його мистецькі твори!)

Продовжуючи святкування 50-ліття Пласту в Канаді, яке почалося на ЮМПЗ, подаємо короткі історії ще трьох станиць — Торонта, Монреалю і Едмонтону. Сподіємося продовж наступного року діставати матеріали із 50-ліття станиць в ЗСА, ювілей який починається 1999 року. Чи почуємо також від Австралії?

Цьогорічна Орликіяда на Союзівці спонукала юнацтво до цікавих проектів і експонатів. В цьому числі знайдете інформації про деякі з них. Дописи напливають із всюди — з Києво-Могилянської Академії і з найновішої пластової групи в Америці. Хочемо почути і від вас!

СКОБ!

Оксана Балгарович-Гуд
РЕДАКТОР

Подруга Оксана Балгарович-Гуд живе у Філадельфії, де є виховницею гуртка *Лілеї*. За фахом, подруга Оксана — лікар, радіолог, спеціаліст по ультразвуку. Народилася в Трентоні, Н.Дж а виросла і вчилася в Детройті, де закінчила медичні студії. Переїхала до Бостону на резидентуру в радіології. Переселилася до Філадельфії де вийшла заміж за др. Юрія Гудя. Має

три доні (Ларису, Талю і Христю) і працює в шпиталі при *Thomas Jefferson University* в світової слави Інституті Ультразвуку. Под Оксана тепер займає позицію директора Інтернаціональної Освіти в інституті де вишколюються лікарі з різних країн. Інститут має 23 філії по світі, дві в Україні — у Львові і Києві, засновником яких є подруга Оксана.

Вихованка пластової станиці в Детройті, де була курінною, виховницею та зв'язковою. Була першункою ШБ'69, сподобала собі курінь *Гребель*. Була коменданткою ШБ під час гурагану *Агнес* в 1972. Перервала пластову працю через студії і родинні обов'язки, але тепер повернула до праці і є референтом Виховної Дії при станиці. Каже, що "маю знаменитий гурток *Лілеї*. Дуже люблю Пласт і хочу дати змогу молодим запізнати чар правдивого пластування".

На Орликіяду '98, IV-ий курінь з Філядельфії підготував експонат "Як Тобі придалася українська мова в житті" (дивись ст. 20) який включав інтерв'ю із різними людьми. Курінна, пл. вір. Лариса Гудь, прислала до Юнака інтерв'ю які поміщуємо на цих сторінках, із Мартою Зелик і Петром Фединським.

Відколи Україна почала відігравати важливу роль на міжнародній арені, американський уряд шукає за особами, які володіють українською і американською мовами, щоб перекладати на найвищих урядових рівнях. Від 1989 року, Марта Зелик почала перекладати для американського уряду, а від 1995 року вона стала першою в історії офіційним україно-американським перекладачем у державному департаменті США (US State Department) у Вашингтоні. Вона перекладає для президента, віце-президента, державних секретарів, Пентагону, ФБІ, міністрів оборони та інших високих державних урядовців, коли вони спілкуються із українцями що займають подібні посади. Подруга Марта нам описала найцікавіші моменти її праці:

- перекладати президентові Клінтонові під час першої офіційної візити американського президента до незалежної України у квітні 1995 року;
- перекладати його дружині, Гіларі Клінтон, під час її офіційних відвідин міста Львова у листопаді 1997 року;

- перекладати двом українським президентам — Леонідові Кравчукові та Леонідові Кучмі — під час їхніх офіційних зустрічей у Вашингтоні;
- бути присутньою під час історичних переговорів між Україною та ЗСР з питань ядерного роззброєння (*nuclear disarmament*) в 1992-94 роках.

Подруга Марта походить із Нью Йорку, де виростала в українському середовищі. Вона там закінчила школу українознавства і до сьогодні є членом Пласту (належить до куреня *Перші Стежі*).

Закінчивши політичні науки в Барнард Коледж в Нью Йорку, поступила на Колумбійський Університет де закінчила Школу Міжнародної і Публічної Адміністрації. В роках 1982-84 працювала для *Голосу Америки* і займалася щоденними передачами в Україну і спеціальною програмою для української молоді. В роках 1984-1995 працювала як радіо-журналіст для *Radio Free Europe/Radio Liberty*. За свою працю подруга Марта не раз здобула признання і декілька високих нагород.

Вона подорожувала з офіційними американськими делегаціями до головних міст Європи. На Україні, за останніх 8 років, вона була майже 50 разів. Вона бувала на офіційних прийняттях у Білому Домі та в Маріїнському Палаці в Києві, бувала на американських авіаносцях (*aircraft carriers*) на підводних човнах, на гелікоптерах, в українських шахтах ядерних ракет.

Марта Зелик сама признає, що "якби я не знала української мови, я б ніколи не одержала цієї праці, яка мені дала найцікавіші переживання мого життя".

Під час відвідин президента України у Вашингтоні в 1994-му році. (Згорі): Президент Леонід Кучма, Марта Зелик, Президент ЗСР Бил Клінтон і Перший Кіт Сохс; (з долини) офіційна зустріч в Oval Office (зліва): Радник і перекладач през. Кучми, през. Кучма, през. Клінтон, Марта Зелик, радник през. Клінтона.

Телевізійна програма Вікно в Америку побачила світ в 1993 році. Дві установи Voice of America і Worldnet TV створили програму, яка показує життя в Америці для глядачів в бувших країнах Радянського Союзу. В Україні ця 30 хвилинна програма передається щотижня в українській мові.

ВІКНО В АМЕРИКУ

Коли Петро Фединський виростав у Клівленді, робити українську задачу кожної п'ятниці у вечір була для нього (і для його мами) страшна мука. Але коли він з батьком поїхав в Україну в 1969 році, його ставлення до української мови зовсім змінилося. У Києві одна жінка насварила на його батька за те, що він розмовляв українською мовою. Це було за часів Сов'єтського Союзу і русифікації. Це дуже вразило молодого Петра і від тоді він рішив розмовляти мовою "своїх пригноблених предків", частинно як вираз протесту а частинно, щоб підкреслити те, що він є вільною людиною і може говорити якою мовою хоче.

Він студіював німецьку мову на університеті, а з часом вивчив російську мову. Чим більше знав мов, тим більше зрозумів, що мова "є ключ до іншої групи людей, які по іншому думають і по іншому сприймають світ." В роках 1978-93 пан Фединський працював для радіостанції *Голос Америки*, як радіо-журналіст. Був ведучим програми для української молоді і цікавої програми рок&рол музики, про яку тепер згадує: "І за це мені платили!" Також працював при східно-європейському б'юро і провадив програмою *Making Democracy Work*.

Петро Фединський багато подорожував по світі, був у щонайменше 30-и країнах. Був перекладачем на різних міжнародних і державних конференціях у Вашингтоні. Нераз працював і з Мартою Зелик. Цікавиться фотографією, мав декілька власних виставок. Одружений і має одного сина.

Від 1993 року він став ведучим (lead anchor) телепрограмою "Вікно в Америку" (*Window on America*). Це напевно одна з найцікавіших праць в Америці. Він нам пояснив: "Ця програма передається американським урядом по всій Україні. Завдяки знанням мови, я маю нагоду щотижня знайомити мільйони глядачів із життям в Америці. На протязі років я брав інтерв'ю в обох президентів незалежної України та в багатьох високопоставлених американських осіб. Крім цього в мене є нагода подорожувати по Америці, щоб повідомляти глядачів, наприклад, про побудову пасажирських літаків у місті Сіетл, про республіканський політичний з'їзд у Сан Дієго, про Мормонів у штаті Юта" і багато інших цікавих аспектів американського життя.

Для Петра Фединського українська мова "виявилася практичним знаряддям у пізнаванні світу ... і дає можливість ділитися своїм світоглядом з мільйонами глядачів, деякі з яких колись навіть не хотіли й чути тієї мови".

Більше інформації про програму "Вікно в Америку" можна довідатися на Інтернеті:
www.ibb.gov/worldnet/woagen.html

Петро Фединський

Традиції

Традиції і Пластові Заняття: Відзначення українських народніх традицій це важна частина юнацької програми. Різні пластові заняття — станичні збірки, курінні сходи чи гурткове добре діло — можна виповнити змістом із наших традицій. Подаємо тут кілька прикладів, про які нам написали гуртки Соколи із Пасейку і Лілеї із Філядельфії.

великодні кошики

На Великдень наш гурток зробив добре діло. Ми приготували традиційні великодні кошики для хворих і старших людей, котрі самі не могли піти до церкви, щоб посвятити кошики. До кожного кошика ми поклали всі традиційні страви — бабку, яйця, ковбасу, сиру, масло і хрін. Ми прикрасили кошики писанками і квітами. Тоді ми їх завезли до церкви

св. Миколая, де отець їх посвятив. Кожний з нас був вибрав одну особу котрій ми мали завести кошик. Після Свячення, ми разом поїхали до кожної особи. З другом Орестом, ми пішли до кожного дому і бажали веселих свят. Всі були дуже здивовані і тішилися нашим добрим ділом. Нам було дуже приємно, що ми це зробили.
*Матей Буадана, "Соколи",
31-ий курінь, Пасейк, Н.Дж.*

На фото: гурток Соколи із другом Орестом Темницьким готові до роздачі своїх великодних кошиків.

Фото: Павло Фарміга на Пластовій Свечці.

пластова свічечка

Юнаки гуртка Соколи в Пасейку виготовили та успішно перевели святочну та веселу програму для нашої пластової родини. Починаючи молитвою і просфорою, гурток Соколи засвітили всім свічечки, щиро вішували та всі разом колядували. Курінний Павло Фарміга привітав гостей з усіх пластових уладів, також родичів та провадив святом. До УПЮ вступили пл. прих. Ніна Целюх та пл. прих. Дусько Коциловський. Станиця і громада їм бажає дружнього пластування.

Веселу частину свята перебрав наш наймолодший улад — улад пташат. Сестричка Ксеня Коциловська із своїми пташатами заколядувала та виконала веселу зимову казку. Гурток Соколи закінчив свято та попросив гостей до перекуски, яку приготували самі юнаки під проводом пл. роз. Матея Буаданого. Всі гостилися борщем, кутею та кавою із солодким пл. роз. *Адріян Кордуба, Соколи, 31 курінь, Пасейк, Н.Дж.*

СВЯТО МАТЕРІ

У нашому курені (IV курінь ім. Ольги Басараб у Філядельфії) кожний гурток відповідає за одні курінні сходи. В травні 1998 припала черга на наш гурток *Лілеї*. В суботу 9-го травня ми zorganizували курінне Свято Матері і запросили всіх своїх любих мам на "чайочок і концерт". Наш гурток досить довго підготовлявся до цього свята і створив малу оркестру, бо ми майже всі граємо на якомусь музичному інструменті і любимо співати.

Леся Біда запроєктувала і надрукувала на комп'ютері запрошення. Ми прибрали кімнату квітами, накрили круглі столи білими скатертками і кольоровими серветками. Збоку був стіл із чаєм, кавою і солодким. Ми всі принесли печиво, яке або спекли самі, або попросили наших бабунь, щоб не обтяжувати печенням наших мам.

Лілеї створили оркестру (зліва): Таля Гудь на кіборді, Лада Пастушак на бандурі, Леся Біда на флейті, Лексі Гаркіс на трикутнику, Стефа Гомик на віолі.

Всі мами із донями прийшли у святочних строях і посідали, за прикрашеними столами.

Курінна пл. роз. Ларися Гудь привітала всіх присутніх, зокрема всіх мам, представників станичної старшини і ("мату куреня") зв'язкову подругу Марійку Леськів. Пл. уч. Стефа Гомик деклямувала вірш *Моя Мама* (М. Підгірянки); Наталка Кужла *Ой Маю Я Три Матері* (К. Вагилевича) і Таля Гудь – *Лебеді Материнства* (В. Симоненка). Леся Біда загра на флейті пісню Моцарта; Лада Пастушак відіграла народню пісню на бандурі; Стефа Гомик — на віолі пісню

Дворжака а Наталка Кужла — твір Баха на кіборді. Гурток разом співав пісні *Лебеді Материнства* і *Мамо у супроводі гітари Талі Гудь*.

На кінець гурткова оркестра загра на Пакелбела *Канон у Д*. Наш виступ був закінченням пластових вмілостей із музики і співу. Всі наші мами у курені тішилися концертом і залишилися при гарному чайочку та смачним солодким. Вони приємно провели час із своїми донями і знайомими.

пл. уч. Таля Гудь, гурткова гуртка *Лілеї*, IV курінь, Філядельфія.

Лілеї співають під супроводом гітари Талі Гудь (стоять зліва): Стефа Гомик, Леся Біда, Наталка Процюк, Лада Пастушак, Наталка Кужла, Лексі Гаркіс.

Табір

Вовча Тропа

"Сміємось Життю на Зустріч"

Цього літа я мав нагоду відбути надзвичайно цікавий табір для старшого юнацтва що відбувся на Вовчій Тропі. Цей табір, який називався *Сміємось Життю на Зустріч*, був лише для юнаків і юначок які вже закінчили дев'яту класу і був обмежений до 20 учасників. Тому, що цей табір мав лише 20 старших юнаків і юначок, це дозволило нам мати програму цілком інакшу від друтих юнацьких таборів. Від першого дня, цей табір нас вчив провідництва бо кожного дня один гурток заступав бунчужного, писаря, хорунжих і господаря. За три дні ми збудували прекрасні брами бо всі дуже добре співпрацювали. Ми мали нагоду здати курс з CPR і першої допомоги і одержали *CPR Certification*.

Навіть наш прорух кожного ранку був цікавий, бо ми навчилися *Tai Chi*. Ми всі зжилися і мали цікаві дебати на різні теми і все радо разом співали. Ми поїхали на *Lake Saranac* на чотириденну прогульку де ми мандрували по чудових горах *Adirondaks* і деякі з нас вилізли на другу за висотою вершину в тих горах. Ми також їздили по цілому озері канойками. При кінці табору ми ще поїхали лазити по скелях. Це мені найбільше сподобалося. На кінець табору ми мали прощальну ватру і всі згодилися, що це був найкращий табір.

пл. скоб *Адріян Джейкенс*
31 курінь, *Пасейк, Н.Дж.*

Фото: (згори) Скелелазення — Адріян Джейкенс; (в долині, зліва) Відпочинок після мандрівки і канойкарства; (з права) Провід табору — Діана Юрчук (писар), Тарас Ференцевич (інструктор), Адріян Джейкенс, Христия Ставнича (комендант), Івась Горіх (бунчужний)

Писаний Камінь "Єдність то Сила"

5-го до 25-го липня,
1998.

На таборі було
18 юнаків,
7 юначок, 7 проводу
із станиць
Чікаго, Дітройт,
Вашінгтон, Нью Йорк,
Клівленд, Синсенеті

Випуски із хроніки табору "Єдність то Сила":

пл. роз. Івась Дурбак: Я перший раз приїхав на Писаний Камінь і мені тут дуже подобалося. Я запізнав багато людей і кожний день було мені весело, хоч часто мав клопоти: знаходили мене в дівочих шатрах, не говорив по-українськи або щось інакше. Я ніколи не забуду цей рік.

пл. прих. Марчик Казанівський: Я вам дам рецензію табору. Як ми приїхали, я мусів все розпакувати і занести до табору. Перший тиждень був дуже тяжкий. Ми мусіли збудувати браму і привикати до табору, до наших шатер. Я спав з Марком Ткачуком. На другий тиждень ми поїхали на прогулюку яка тривала три дні. Я дуже любив цю прогулюку.

пл. пр. Андрея Камінчак і

пл. пр. Марія Джуль:

М: Що Тобі подобалося про цей табір?

А: Мені подобалося хрещення табору, ватри, вечірки і прогулюка до Пенсильванії.

М: Чому Тобі подобалася прогулюка до Пенсильванії?

А: Я дуже люблю мандрувати.

М: Чи Ти любиш співати? Які Твої улюблені пісні? Які Ти не любиш?

А: Я люблю співати, але не багато. Я тільки люблю пісні скорі і веселі.

М: Чи Ти любиш піонірку?

А: Не дуже.

М: Як би Ти могла щось змінити про табір, що би Ти змінила?

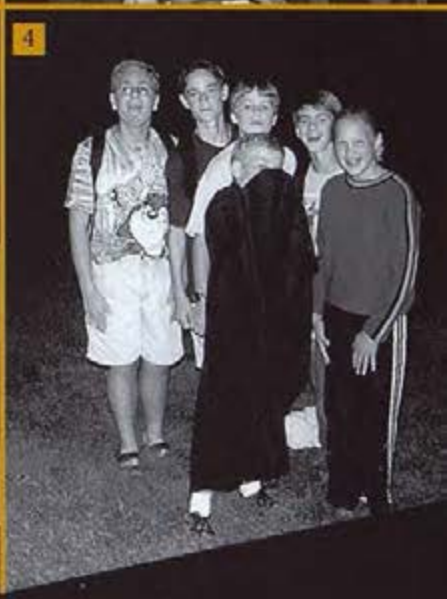
А: Я би хотіла, щоб табір був довше ніж три тижні.

пл. уч. Олесь Оришкевич: Це є мій другий юнацький табір на Писаному Каміні. Наш табір дуже маленький але дуже цікавий. Нас тільки 25 але ми збудували дуже гарну браму. Ми пішли на триденну мандрівку в *Allegheny Mountains*. Це була довга прогулюка але була "фан".

пл. роз. Христя Гановська: Стійка

Темно вночі, чую звірят
Думаю — коли булава
Вернеться назад.
Хочу спати, ніч вже є
Не хочу знати які гри друг грає.
Бачу світло, хтось хропить.
Ой на стежці хтось біжить.
Стій! Гасло! То лиш друг Адик
Не був то ані кінь ні бик.
Вже скінчила стійку і вже йду
Рада що наступну збуджу. Добраніч

1. гурток Гарікірі: (зліва) Діанна Ліщинська, Андрея Комічак, Івась Дурбак, Ромчик Пилипчак, Данило Прочко, Андрійка Дзюк, Дам'ян Олексюк.
2. гурток Золотий Змії: (зліва) Олекса Струц, Антін Дурбак, Олекса Бридзя, Гриць Сідельник, Христя Гановська, Даміян Козбур, Тамара Сопка.
3. гурток Ерг: (зліва) Марія Джуль, Христя Жураківська, Богдан Желеш, Марчик Казанівський (спереду) Олесь Оришкевич.
4. гурток Південний Парк: (зліва) Стефан Волощук, Михась Томпсон, Марко Ткачук, Данчик Демис, Галя Гановська (в коці) Адріян Доміно.
5. Марія Джуль, Христя Журківська, Галя Гановська, Христя Гановська, Діанна Ліщинська, Тамара Сопка, Марта Кунинська, Андрея Комічак.

Карпатські горгани: “Зберігаймо природу!”

Заслухались кедри горганської ночі ви не один раз співали ці слова при кінці ватри чи вогника. Пластуни в Україні мають нагоду таборувати в цих горганських горах, але вони сьогодні не такі як колись. І тому

табір відбувся під кличем “зберігаймо природу”. Курінний табір Лицарі природи який організували і перевели старшопластунський курінь Вовкулаки відбувся 4 по 12 серпня. Прибираючи терен карпатських Горган учасники відчували себе справжніми санітарами природи. А у тяжких переходах по горганських хребтах виховувались у витривалості, волі до подолання труднощів та взаємодіючості.

Тернопільська область: “Ніколи не здавайся!”

На мальовничих теренах Тернопільщини поблизу села Кутянка. З 13.07 до 27.07 відбувся окружний табір Ніколи не здавайся який проводила Рівненська станиця; комендант — ст. пл. Аркадій Сльоза ЧМ. Мужність і патріотизм, наполегливість у змаганні вояків в УПА за краще майбутнє, стали символом табору і прикладом до наслідування для учасників табору. Цікава програма давала змогу учасникам здобувати знання, практичні вміння; мандрівки вправляти волю і наполегливість.

Цікаві розповіді на ватрах і пісні про героїзм національних героїв відновлювали сили і надихали на нові випробування. З приводу важкої цілоденної мандрівки були складані рядки таборової пісні:

*Ніколи, ніколи не здавайся
Завжди, завжди іди вперед.
Коли тобі важко,
Ти тільки посміхайся
І твердо йди ти до мети.*

Всі фото: Богдан Яцишин

Івано-Франківська область: "Мрію про небо"

З 14 по 24 липня ц.р. на пластовій оселі в селі Ликвиці, Івано-Франківської області, відбувся III крайовий Летунський Табір Чота Крилатих. Учасниками табору були 14 юнаків і юначок (Івано-Франківськ, Ямниця, Старуня, Саджава).

Програма табору була досить цікавою. Особливий інтерес викликали дельтапланеризм, авіа-моделізм, будова вертольота. За час табору значна частина юнацтва змогла відірватися від землі. Цьому сприяла самовіддана праця інструкторів, які використовували кожну вільну від дощу хвилину. Учасники табору відбули пішу

мандрівку до пластового табору-музею на горі Сокіл, відвідали летовище у Івано-Франківську.

Цікаво, що провід летунського табору уклав договір з Закарпатським машинобудівельним технікумом. За цим договором, учасники табору можуть вступити без вступних екзаменів після 9 або 11 класу на наступні спеціальності: виробництво авіаційних апаратів, менеджер авіабудівництва. Впродовж табору учасники будували моделі ракет, які були запущені в день закриття табору. В цьому, всі були задоволені і висловили сподівання, що зустрінуться в наступному році.

ст.пл. скоб А. Чемеринський, СМ

Далека синя даль. Це так романтично, так захоплює. Дивлючись у небо кожен мріє, хоча на мить, подивитися на землю з висоти пташиного польоту. І тоді ми видираємося на високе дерево, ми йдемо у гори намагаючись полоскотати хмаринку, вхопитись рукою за місяця, відчутти себе володарем висоти. І кожного разу вона манить нас все сильніше і сильніше. Задираючи голову догори, ми думками вже деє там серед крилатих братів, серед пухнастих небесних овечок, серед ніжно голубої синєви. Заплющивши очі ми втрачаємо відчуття опори. І ось ми там, ми вже там! У небі! Захлинаючись повітрям, ми відчуваємо як повз нас пробігають ці чудні пухнасті створіння. Вони беруть нас за руки, заводять з нами танок. Ковтаючи повітря щастя ми не в силі висловити своїх емоцій.

Отямившись, ми усвідомлюємо що це тільки мрія, це тільки сон. Та ні, це цілком реально, бо ми йдемо на крайовий летунський табір у село Луквицю, Богородчанського району. Тільки там можна насправжньому відчутти себе володарем неба, пережити і відчутти безліч приємних емоцій. А комендант табору, пл. сен. Стефан Красілич і його доблесна інструкторська ланка допоможе нам стати досвідченими пілотами.

ст. пл. Богдан Яцишин

Всі фото: Богдан Яцишин

ЗОЛОТА БУЛАВА '98, КАРПАТИ, УКРАЇНА

Всі фото: Богдан Дирин

10
ВІСНИК

ЗОЛОТА БУЛАВА — табір для юнацьких гурткових провідників — вже 20 років переводиться що два роки в Канаді, а від 1993 року, щороку в Україні. Ми дістали цікаві заваги таборовиків з України і гарні знімки нашого спеціального фотографа, ст. пл. Богдана Яцишина, які поміщуємо на цих сторінках.

пл. роз. Наталка Піна, кур. ім. Анни Ярославни, Львів:

Ще до слів: "Чергова бунчужна виступи" я нічого не усвідомлювала і не відчувала п'яного запаху грайливої роси і дурманливого подиху моїх

смерічок. Я була приголомшена і пам'ятаю лиш дзвінкий гімн Пласту і сонце, що освітлювало мою постать і разило очі. Я прокинулася ... Коли вперше засвітила і проголосила початок занять. Без досвіду, я мала невелике уявлення про те, як себе поводити. Але цю першу сторінку книжки, що має назву "Бунчужна Золотої Булави" я прочитала з надзвичайним захопленням і шаленим задоволенням. Час коли я була бунчужною можна порівняти із несміливим грайливим струмочком, що потім створює прекрасну могутню течію усього Пласту і майбутнього моєї країни — України!

Дмитро Колесник, Краматорськ: Я живу в місті Краматорську, Донецької області. Належу до гуртка Ягуари Краматорської станиці.

Взагалі, в Пласті я недовго, тільки один рік. Але дізнався я про цю організацію майже два роки тому. В гімназії намагалися її організувати, але вона розпалася через півроку. В вересні 1997 року, Сергій Летенко організував знову Пласт. Саме з того часу я фактично прийшов до Пласту. Пласт мене найбільше приваблює мандрівками і таборами але, якщо б не було інших заходів, то Пласт би мене не зацікавив. Це одна із причин, чому я прийшов до Пласту. Мені подобається, що в нашій організації пластуни виховуються різносторонньо. Взагалі Пласт це стиль життя але для мене поки що це не так. Це велика частина мого життя. Найбільше мені подобається практичне пластування, а саме — табори і мандрівки. Це є моє найбільше бажання протягом року.

ст. пл. Ігор Буцак, КарВовк, Львів:

Минулого року я пубував виховником на ЗБ. Наш табір розташувалася поблизу села Ямельниці. Нас спочатку непривітно зустріла природа похмурим та сумним дощем.

Але це виявилось випробуванням, котре юнаки добре витримали. Будова таборових споруд завершилася швидко, хоча і пізніше непомітно виростили додаткові споруди. З'явився місток, облаштувалось місце на вмивання. Це були рішення юнаків, котрі вони приймали разом і, підтримуючи один одного, разом працювали. Перед купальською ватрою, котру готував гурток юначок, гурток юнаків з палким ентузіазмом пригостив обидва табори смачним обідом. Під час нього і гості і господарі жваво розмовляли і співали веселих пісень.

Звичайно на Золотій Булаві у таборі юнаків та юначок є однакова кількість гуртків. Цього разу для гуртка юначок, який готував спортивний змаг, не знайшлося партнерів.

Підтримали проведення змагу юнаки що добровільно зголосилися допомогти, використовуючи для цього свої вільні хвилини та водночас готуючи зі своїми гуртками інші заняття. Окрім звичайної програми, юнацтво підготувало конкурс для веселих та кмітливих. Юнацькі гуртки захоплено сприйняли ідеї і чудово провели гру. Як і після кожного заняття організатори проводили оцінювання та аналізували самостійно власні досягнення. Розважливе мислення та позитивна критика — одні з важливих речей, які юнацтво навчилося. З огляду на тривалість людського життя наш табір був лише спалахом, короткою миттю. Як ми цю хвилину прожили, чого отримали для себе, розкажуть нам наступні роки нашого пластування.

ЗОЛОТА БУЛАВА – ТАБІР ДЛЯ ТЕБЕ ?

Для юнаків і юначок Канади і Америки, вишкільний табір ЗБ відбудеться 28 червня до 4-го липня, 1999 р. на оселі "Батурин", Квебек, Канада.

ЧИ ЦЕ ТАБІР ДЛЯ ТЕБЕ ?

Якщо Ти маєш 14 до 16 років, закінчив/ла I-шу або II-гу пластову пробу, знаєш найголовніші засади практичного пластування і табірництва, повний/на енергії і ентузіазму, володієш українською мовою, шукаєш визову і пригод, готовий/ва працювати щоби бути кращим і охочий/ча чогось нового навчитися і пережити – то тоді

ЗОЛОТА БУЛАВА – ТАБІР ДЛЯ ТЕБЕ !

Програма табору ЗБ це

- гурткове таборування серед природи
- плянування і переведення зайнять
- оригінальні теренові ігри
- цікаві прогульки
- веселі вогники
- жваві дискусії
- різноманітні змаги

Твій зв'язковий чи твоя зв'язкова має більше інформацій.

На останній сторінці цього Юнака знайдеш карту зголошення на Золоту Булаву '99.

МОНРЕАЛЬ

ІСТОРІЯ ПЛАСТУ

ЕДМОНТОН

50-ЛІТТЯ

ТОРОНТО

Початки Пласту ...

... в Торонті

• 4 квітня, 1948, ініціативний гурток під проводом ст. пл. Богдана Гаврилишина відбув перші сходи.

• 23 травня, 1948 відбулися ініціативні сходи станиці коли вибрано станичного — пл. сен. Андрія Харака. Почалося організування гуртків і роїв; приміщення для занять давав Український Народний Дім. Велику допомогу в організуванні станиці давав гурток Пласт Приюту більшість членів якого були давніше прибулі громадяни. Станичний, сен. Харака, писав: "До Торонта прибувало дедалі більше пластової молоді, яка зголошувалася до станиці. З уваги на важкі початкові життєві умовини, фізичну працю сеньорів і старшої пластової молоді, важко було знаходити впорядників і виховників новацтва. Не було місця, де б можна відбувати прогулянки та інші пластові імпрези ... Важко було теж налагодити зв'язок з Головною Пластовою Старшиною, дістати ясні і докладні напрямні для нашої дії на новому місці поселення, або будь-які виховні матеріали. Управа Українського Народного Дому старалася допомогти нам у нашій праці але приміщення призначене на домівку ставало для нас затісне ...

У третьому році існування станиці стало ясно, що без власної домівки пластова праця стане незабаром неможливою. Збірка фондів не принесла сподіваних успіхів. Новоприбулі громадяни були в той час фінансово незабезпечені і тому їх пожертви були невеличкі. Громадяни з-поміж давньої еміграції не вірили в потребу ще одного українського дому в Торонті ... Довелося задовольнитись невеличким домом, який закуплено 1951 року. Це був перший в історії Пласту власний дім. Від 1951 року пластова праця проходила зовсім нормально і почала краще розгортатися."

- в 1953 закуплено другий пластовий дім; в 1961 — третій
- в 1953 закуплено Пластову Січ.
- 1949 — перший новацький табір
- 1956 — перший мандрівний табір в Алгонквін Парку
- 1952 — організовано пластову кооперативу *Плай*.
- 1957 — Перша ЮМПЗ з нагоди 45-ліття Пласту

... в Едмонтоні

- 8 серпня, 1948 відбулися перші сходи ініціативного самостійного гуртка *Дніпрова Чайка* членами якого були 15-16 літні пластунки учасниці (Марта Батицька-Лишак, Ольга Микитів-Шевчук, Марія Росляк-Дитиняк, Зоряна Яворська-Солдан)
- 14 листопада, 1948 — перші загальні збори на яких створено станицю (третья в Канаді після Вінніпегу і Торонта) і вибрано пл. сен. Іван Пшоняка станичним
- 13 листопада, 1948 створено гурток юнаків *Карпатські Орли* (6 членів)
- 12 грудня, 1948 — перша офіційна зустріч пластунів (гуртка *Карпатські Орли*) з канадськими скавтами
- в 1949 році організовано пластову крामничку
- в 1949 році створено курінь юначок (перша назва ім. Анни Ярославни, в 1950 замінено на ім. Уляни Кравченко) Курінь затверджено 1950 р. Курінь юнаків (ч.13) затверджено в 1965 році.
- 3-15 липня, 1949 — перший табір *Соняшний Промінь* для юначок 6-го куреня.
- Пласт став членом Комітету Української Молоді Едмонтону і співпрацював із іншими молодечими організаціями (їх в той час було 6); улаштовували спільні свята і імпрези.
- 1960 — перша пластова домівка, (в 1971 закуплену другу яка погоріла в 1987 і яку відбудовано).

Цікаве:

Перші спроби заснувати Пласт в Альберті були в роках 1932-33 коли створено пластові групи в Едмонтоні і Мирнамі. В Едмонтоні існували гуртки пластунів-скавтів при Українському Народному Домі. В цих роках газета *Українські Вісті* в Едмонтоні вела окрему рубрику "Пласт". Але гуртки не знайшли ширшої підтримки громади і завмерли. Вони також не шукали зв'язку з СУПЕ в Празі.

... в Монреалі

• 13 липня, 1948 р. дванадцять пластунів і пластунок, які прибули зі своїми родинами до Канади як політичні емігранти, заснували в Монреалі Пласт, організувавши мішаний курінь ім. гетьмана Івана Мазепи.

• 2 серпня, 1948 р. відбулися перші станичні збори на яких вибрано станичного — пл. сен. Володимира Кметика.

Пласт в Монреалі (уризок із монтажу на святкуванні 50-ліття станиці яке відбулося 14-15 листопада, 1998)

"Якраз минає 50 років від часу коли монреальці почули вперше привіт СКОБ! Вже небагато із перших пластунів залишилось сьогодні живими ... Життя в Монреалі було зовсім інше як в Європі. Там усі жили разом у спільних таборах, тут далеко одні від других. Там стрічалися кожного дня, тут раз на тиждень, або й рідше. Там весна приходила скоріше як у Канаді. Там усіми опікувались УНРРА чи ІРО, а тут кожний мусів дбати про себе і про свою родину. Там було багато часу для себе, а тут завжди замало ... Але помимо всего, пластова життя розвивалось. Заснувався курінь юнаків ім. Митрополита Шептицького, курінь юначок ім. княгині Романової, гнізда новаків *Діти Зеленого Бору* і новачок *Лісовики*. При допомозі щедрої громади, в 1954-му році станиця купила перший пластовий дім, а в 1967 куплено теперішню домівку. Пластові помагав Пласт Приют до якого належали батьки і приятелі пластунів. Перші табори були на оселі парохій св. Михаїла та св. Софії а в 1960-му році закуплено оселю *Батурині* ... В 1967 році, рік 100 ліття Канади, на *Батурині* відбулася ЮМПЗ з нагоди 55 ліття Пласту ...

Наша станиця живе далі і пристосовується до обставин. Вона є спеціаліст від "латання дір". Коли нас менше стало, то створила мішаний курінь. Коли нема досить виховників, вона ділить виховника на три частини. Ми не загартовані а часом і розпечені, міські діти. Ми не є такі витривалі як були колись пластун в Карпатах. Ми є інші але ми не хочемо бути гіршими. В Монреалі і в цілій діаспорі, у наших серцях хочемо далі плекати любов до України. Хочемо далі пластовати..."

Відзначення 50-ліття станиці в Торонті

Знагоди 50-ліття, 4-го листопада відбувся Юнацький Вечір, на якому переведено між-курінний змаг "Риск" (*Jeopardy* — фото посередині). Подруга Христя Колос проголосила висліди ФотоЗмагу, тема якого була: "Пласт в житті і життя в Пласті". За найкраще фото до теми, нагороду одержала Мотя Спольська (фото з права) а Іванка Сливинська (фото зліва) виграла нагороду за спеціальні ефекти.

Вечером 7-го листопада на Ювілейному Бенкеті, станицю вітав Начальний Пластун. В програмі бенкету брала участь юнацька співуча група (фото згори) яка, при "ватрі", співала традиційні пластові пісні. В програмі Ювілейного Тижня також відбулася виставка фотографій з історії станиці і виставка картин пластунів-мистців в Канадсько-Українській Мистецькій Фундації.

ФОТО: ОКСАНА ЗАКРИЛОВА

Відзначення 50-ліття станиці в Монреалі

Ювілейні святкування в Монреалі відбулися 14-15 листопада, 1998. Першого вечора відбувся бенкет на якому виступало юнацтво а вечір завершено гарною забавою для всіх. На наступний день, після Богослужень, відбулася святкова збірка і Ювілейна Пластова Ватра із виступом новацтва і юнацтва. На святкування до Монреалю з'їхалося багато колишніх монреальців, які тепер розкинені по Канаді і Америці.

Гордістю організаторів ювілейних святкувань було видання Фотоальбому за якого відповідав пл. сен. Адольф Гладивич. По станиці збиралися найцікавіші світлини, які ілюстрували життя в монреальській станиці за остиніх 50 років. Фотоальбом — 60 сторінок цінної документації діяльності станиці і дорога пам'ятка для всіх, що брали участь в її житті як і для їхніх родин.

Відзначення 50-ліття станиці в Едмонтоні

На курінні сходини 31-го січня, 1998 р. наш курінь запросив перший юнацький гурток в Едмонтоні Дніпрова Чайка. До нас прийшли чотири з перших юначок - подружки Марія Дитиняк, Надя Цинцар, Марійка Татчин і Марта Лишак. Ми подавали чай, каву і солодке. Вони нам розказали про прекрасні табори і показали свої знімки з тих часів. Всі були чудові молоді дівчата.

Розказали нам як на першому своєму таборі вони напали на юнаків які пішли плавати і покрали їх одяг. Було дуже цікаво почути як почався наш курінь і як почалася наша станиця в Едмонтоні.

пл. уч. Ореста Шулякевич, гурток Лісові Мавки

Фото згори: VI-ий курінь із членами першого гуртка Дніпрова Чайка перший ряд, з права - подружка Марійка Татчин; другий ряд, з права - подружка Надя Цинцар, подружка Марія Дитиняк і (шоста з права) подружка Марта Лишак.

Рік 1998 був надзвичайним для всіх пластунів, а двічі надзвичайним для пластунів в Едмонтоні - ми не тільки святкували 50 ліття Пласту в Канаді а й 50-ліття станиці в Едмонтоні. Ми мали заплановано велику, цікаву, святоточну програму. Під час Тижня Пласту наша домівка була перетворена у музей історії Пласту в Едмонтоні. На цій виставці було все що пов'язано з історією Пласту - фотографії, відзначки, ручні роботи, картини. Нам усім було дуже цікаво навчитися про минуле нашої станиці.

Фото згори: Виступи юначок (Івана Купала), юнаків і новаків на ювілейному концерті.

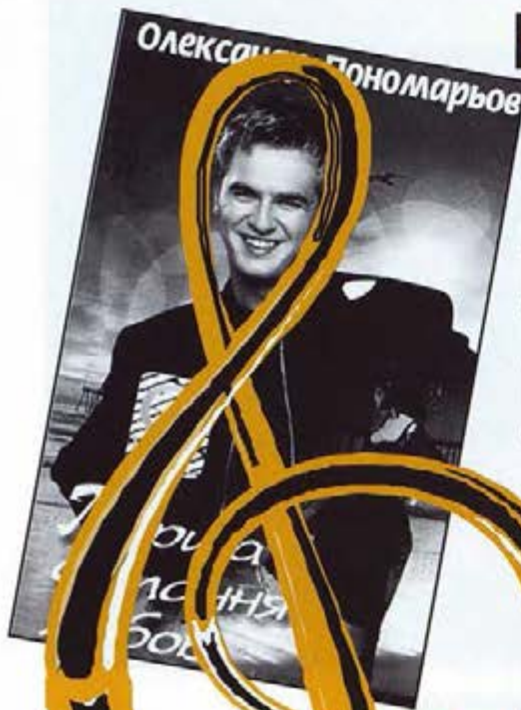
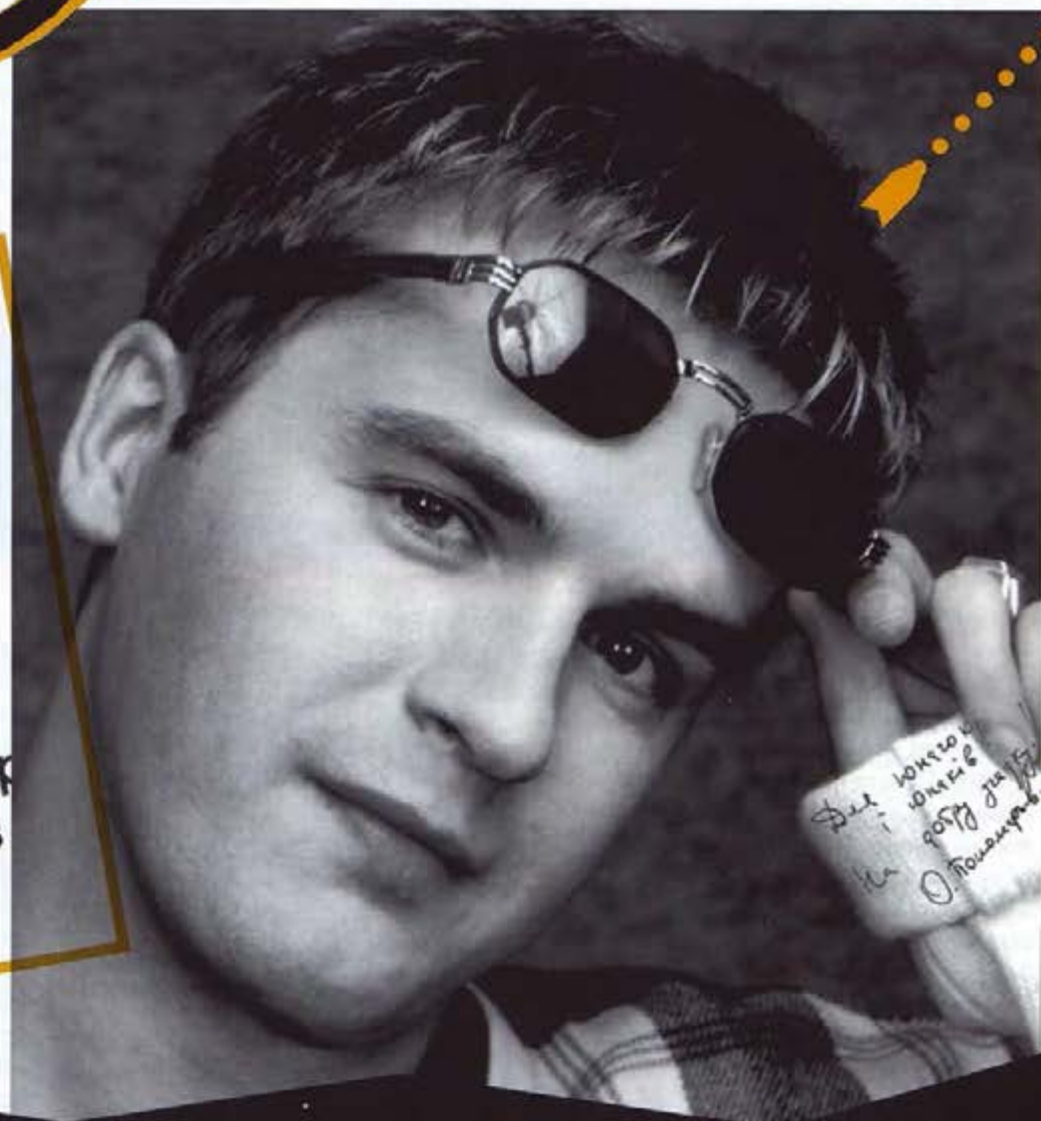
Ювілейний Баль: для більшості юнацтва це була велика подія тому що для нас, цей баль був перший. Готуватись до нього ми почали задовго наперед і дуже часто обговорювали цю "подію". Заля готелю була дуже велика - і на баль прийшло дуже багато людей. Приїхали станичні з усіх станиць Канади і навіть Начальний Пластун пл. сен. Любомир Романків (бувний едмонтонець). Вечір пройшов дуже весело і цікаво. Було багато їжі, танців і розіграшок. Одна з юначок нашого куреня виграла мобільний телефон.
пл. уч. Оля Заропіна, УІ-ий курінь

пл. роз. Оля Онух, IV-ий курінь, Торонто, написала до нас:

Цього літа я мала нагоду шість тижнів подорожувати по Європі. Побувала в Італії, Німеччині, Австрії, Швейцарії, Франції та в Україні. Мушу признатися, що перспектива подорожі в Україну не захоплювала мене. До того часу я не мала нагоди там побувати, а різні розповіді, які я чула, не заохочували до поїздки. Тепер я готова намовляти інших на таку подорож бо мої враження чудові і незабутні.

Я перебувала в Києві, запізнала багато чудових людей, побачила прекрасні пам'ятки нашої культури. Це була фантастична подорож. Думаю, що при найближчій нагоді знову поїду на Україну. Серед людей з якими я мала змогу запізнатися було багато мистців (мій батько мистець). Я також запізналася із найбільшою зіркою сучасної музики поп —Олександром Пономарьовим. Перед моєю подорожжю в Україну я не знала про Сашка Пономарьова. В Україні всі знають і люблять його.

Я попросила пана Пономарьова дати інтерв'ю для журналу Юнак —

З ранку
до ночі

Олександр
Пономарьов

Оля: Коли Ви вирішили стати професійним співаком?

С: Це мабуть не я вирішив а доля так вирішила, тому що раніше я займався професійним боксом і ніколи не думав співати.

О: Боксом?

С: Так. Я був навіть чемпіоном України. Але коли я отримав травму на змаганнях в мене почав погіршуватися зір і мені лікарі заборонили займатися боксом. Я народився і жив в місті Хмельницькому. Там були тільки три училища: медичне, педагогічне і музичне. Я мусів щось вибрати. Медиком я бути не міг бо я такий що зараз на собі починаю шукати всі болячки. Педагогом я не міг бути бо в мене була не добра характеристика зі школи за погану поведінку. Ось і вирішив музику вчити. Пішов я в музичне училище і сказав що я хочу вчитися. Вони кажуть: "а де ти до тих пір вчився?" бо, щоб поступити в музичне училище, треба перше 7 років вчитися в музичній школі. Я кажу: а ніде не вчився. А вони мені кажуть: "то заспівай". Я заспівав. Їм сподобалося так і все почалося.

О: Коли перший раз Ви виступали на сцені?

С: Перший раз я вийшов на сцену в 1993 році на фестивалі Червона Рута і там я здобув перше місце. Тоді справді почалася моя кар'єра естрадного співака.

О: В якому стані тепер шоу-бізнес в Україні?

С: Зараз він вже народився, вже трохи підрастає і вже є. Слава Богу. Коли раніше було тільки шоу а не було бізнесу, то зараз з'явилося і те і те. Уже цей бізнес починає приносити якісь прибутки. Це говорить, що в Україні людям подобається українська музика. У березні місяці я поїхав по всій Україні з всеукраїнським туром "Перша і остання любов". Всюди, як на західній так і на східній Україні, були повні зали. Було по два концерти вдень. Я думаю, що це показує, що українська музика користується популярністю.

О: Чи Ви допомагаєте іншим українським співакам дістатися на сцену а тим самим популяризувати українську музику? Чи бачите тут можливість співпраці з іншими?

С: Так, допомагаю, приймаючи роль продюсера. Зараз в мене існує продюсерське агентство, я підбираю деяких українських співаків і думаю їм допомогти записати свої перші Сі-Ді або касети.

О: Яке Ваше гобі?

С: Я дуже люблю грати в футбол або, як у Вас кажуть, копаний м'яч. В нас існує команда зірок української естради. Я є капітаном.

О: Чи Ви маєте для інших рецепт як стати великою естрадною зіркою?

С: Я думаю, що рецепту не існує. Це збіг випадків але точно знаю, що допомагають такі риси характеру як нахабність, впертість, вміння завжди тяжко і багато працювати та ще одне: вміння міняти свої пляни і ідеї — так звана плавучість. Але найважливіше: має бути мета. До тої мети людина має йти і все.

О: На яких сценах світу Ви б хотіли співати?

С: В мене поки що 52 мільйони співвітчизників в Україні. Я поки що поспіваю для них бо вони цього бажають. А потім — може ще десь. До мене приходило багато людей з Канади і Америки, які цікавляться українською музикою і хочуть щоб я приїхав з концертами. Вони там мають мої записи, хоч я не знаю як вони там попадають. Може колись поїду в Америку, як там схочуть мене почути.

О: Де Ви любите відпочивати?

С: Всюди. Я дуже люблю цілу Україну. Де небудь я маю нагоду на відпочинок мені добре. Я дуже люблю природу і я вірю в Бога. Бог нас сотворив і сотворив для нас чудову землю. Мусимо дбати про неї і всюди нам буде добре. Коли якесь місце у природі є чудове, то тому що його таким сотворив Бог. Коли воно погане, то тому що його знищили люди. В Україні багато такого злочину. Мусимо бути обережні і не нищити Божу роботу а затримати якнайдовше для наступних поколінь.

О: Це інтерв'ю я б хотіла помістити в нашому пластовому журналі "Юнак". Чи Ви колись чули про таку організацію Пласт?

С: Очевидно. Тепер в Україні також існує молодіжна організація Пласт. Це чудово, що Вам в далекій Канаді вдалося зберегти українську мову і стільки років затримати український дух у такій власне організації як Пласт.

О: Чи ви б хотіли щось сказати моїм приятелям пластунам?

С: Бажаю всім витривалості у своїх діях, завжди досягати мети, бути відважними і мудрими і, очевидно, любити українську музику.

Орликіада Союзівка, ЗСА

14-15.XI.1998

Що це Орликіада?

Так як Олімпіада — спортові змагання, Орликіада — інтелектуальні змагання. Організують і переводять Орликіаду курінь сеньорів Орликівців а відбуваються змагання (вже 37-мі з черги) в місяці листопаді тому, що патрон куреня — Григор Орлик — родився і помер в цьому місяці (21.XI.1702 - 14.XI.1758). Орликіада дає нагоду юнацтву зміряти своє знання в дружньому, чесному змагу, виявити свою творчість і себе ближче пізнати в дружній, веселій атмосфері.

Орликіада '98

В Орликіаді брало участь 19 загонів, разом 163 юнацтва. Всі загони мали підготуватися до питань із історії української мови; зробити експонат і підготувати виступ до теми Перше місце виграв експонат "Як Українська Мова Тобі Придалася в Житті?" У виступах, перше місце здобув XI-ий курінь на тему "Переслідування української мови" в якому вони показали історію одного дисидента який боровся за українську мову.

Тема Орликіади '98: Українська Мова

В 1998 році припало:

а 200 ліття появи (в 1798 р.) твору "Енеїда" Івана Котляревського і початку нової доби українського письменства

б 180-ліття (в 1818 р.) видання науково опрацьованої граматики української мови Олексієм Павловським

в 135 ліття Валуєвського Указу (в 1863 р.) за яким російський уряд заборонив друкувати книжки українською мовою

г 90 ліття (в 1908 р.) видання Методичної граматики для угро-русинів (українських жителів Мадярщини)

г 10 ліття створення (в 1988 р.) Товариства Української Мови ім. Тараса Шевченка в Україні.

Виспідн точкування

Загальне (юнаки)

1. 5-ий курінь, Ньюарк
2. 3-ий курінь, Нью Йорк
3. 31-ий курінь, Пасейк

Загальне (юначки)

1. 2-ий курінь, Нью Йорк
2. 4-ий курінь, Філядельфія
3. 10-ий курінь, Торонто

Панель/Питання

1. 2-ий курінь, Нью Йорк
2. 3-ий курінь, Нью Йорк
3. 5-ий курінь, Ньюарк

Експонат

1. 4-ий курінь, Філядельфія
2. 10-ий курінь, Торонто
3. 3-ий курінь, Торонто

Мистецька точка

1. 11-ий курінь, Торонто
2. 6-ий кур/7-ий кур, Чікаго і 4-ий курінь, Філядельфія
3. 10-ий курінь, Торонто і 31-ий курінь, Пасейк

Гетьманіч:

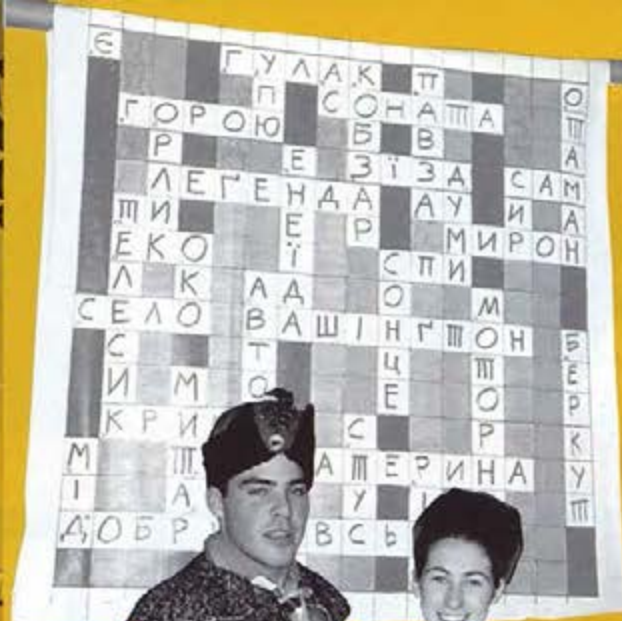
пл. роз. Ярема Белей, 11-ий курінь ім. Северина Левицького, Торонто

Гетьманівна:

пл. роз. Іванка Сливинська, 10-ий курінь ім. Ольги Косач, Торонто

Суддя друг Юрій Дякунчак оцінює експонати.

Гетьманич Ярکو Белей і Гетьманівна Іванка Сливинська

Гурток Нечуйвітер, 10-ий курінь, Торонто із експонатом "Мовні Гри" який виграв друге місце. (Експонат який виграв 1-ше місце на ст. 20)

Першуні між юначками: 2-ий курінь, Нью Йорк

Першуні між юнаками: 5-ий курінь, Ньюарк

фото: Оксана Закозальська

ПРОЕКТИ

Однорівня

Свята Весни'98 (Захід)
яке відбулося на оселі
Зелений Яр, Мічиган

Перше місце на Орликїаді за проєкт виграв 4-ий курїнь ім. Ольги Басараб із Філядельфії. Назва проєкту: Як українська мова Тобі придалася в житті. Як творився цей проєкт нам написала пл. вір. Лариса Гудь:

Ми хотіли довідатися як українська мова припадає людям у житті, тому ми зробили інтерв'ю з людьми, які виростили в Америці і яким придалася мова. Ми довідалися про цих осіб із газет, від знайомих та віднайшли їх по Інтернеті. Вживаючи е-пошту і телефон, ми ставили їм питання: *Як Тобі придалася українська мова в житті?* Вони нам відповідали е-поштою і факсом. Ці особи післали нам свої знімки, опис праці, коротку біографію, та найголовніше — свою відповідь на наше питання. З нашого проєкту ми довідалися про деяких дуже цікавих людей і про те, що українська мова справді припадає в житті і її варто вивчати. Хочемо з Вами поділитися інформаціями про деяких з них (дивись ст. 4-5). Цікаво було, що всі ці особи є, або були, пластунами.

СВЯТО ВЕСНИ 1998 (Захід)

Колі: 23-25 травня 1998
(Memorial Day Weekend)

Ді: Оселя "Зелений Яр"
Binn Brighton, Michigan

ПЛАСТ

Організація Української Молоді

Підготували

пл. роз. Олег Іваницький
пл. роз. Оrest Іваницький
гурток Грифи
ХІІІ-ий кур.
ім Тараса Чупринки
Дітроїт

Однорівня

вислано до всіх учасників СВ
і до станиць на заході ЗСА

ТУТІТАМ

ПОРТЛЕНД, ЗСА

До Портленд, міста штату Орегону, почали приїжджати нові українські емігранти і місто зачинає жити українським громадським життям. Недавно постала там і пластова група. 24-го жовтня, 1998 відбулися конституційні збори цієї нової пластової групи. Зібралось около 40 зацікавлених осіб із Портленду і околиці. Збори тривали кілька годин. Присутні познайомилися з історією і завданням Пласту і дискутували про можливі форми для Портленду. Вибрано провід пластової групи у Портленді: д-р Андрій Андрухів (голова), Олег Копитко (заступник), Богдан Ліський (писар), Юрко Герець (скарбник), Гелен Ален (виховник).

Андрій Андрухів, доктор електроніки, 37 років, з Дрогобича, України, живе в Америці від 1996 року. На зборах він пояснив про ідею створення пластової групи у Портленді:

Мої доньки, Настя і Ксеня, були активними пластунками в Україні, в Дрогобицькій станиці. Тому, приїхавши до Америки, я шукав можливість нав'язати контакт з місцевим Пластом, давши можливість продовжувати займатися цією доброю справою своїм дітям. Минулого року я дістав працю в Орегоні, куди ми переїхали з сімєю. Виявилось що тут, на західному побережжі Америки, живе значна українська громада, в основному новоприбулі емігранти, велика частка яких молоді люди. В мене виникла думка, що Пласт міг би чудово допомогти всім нам як у справі наших дітей так і у справі нашої консолідації. Адже головне гасло Пласту: *Бог і Україна*. Отже, якщо ти почуваш себе українцем і віриш у Бога, тобі двері відкриті до Пласту.

Фото: Андрій Андрухів

Але головний мій мотив у створенні пластової групи — це знову ж таки можливість самовиховання наших дітей в патріотичному українському дусі і цим самим врятування їх душ перед небезпекою багатьох негативних впливів, які існують з боку сучасного суспільства. Я розумію, що це нелегка справа, особливо коли більшість новоприбулих сімей тільки “стають на ноги” і дуже заняті на своїй роботі. Але майбутнє наших дітей — справа першочергова і якщо ми, батьки, не подбаємо про це зараз, то потім може бути пізно. А Пласт — чудова кузня їх характерів. Я думаю, що ті представники пластової організації, які прибули до нас на наші організаційні збори — яскравий приклад дієвості Пласту. Вони народжені тут у Америці, чудово володіють українською мовою, мають добрий гарт, добулися великих успіхів у своїй трудовій діяльності і знову виховують своїх дітей в національному дусі. Отже, я маю добру надію на успіх нашої ініціативи, але для цього всі батьки повинні об'єднатися навколо Пластової ідеї.

Фото згори (зліва): Ксеня Андрухів, Руслана Копитко, Настя Андрухів, Юрій Копитко, Ліля Бахтіяк, Володя Бахтіяк

Фото в долині: Пластуни Портленду на своїй першій прогульці на Columbia River Gorge (листопад, 1998)

Фото: Андрій Андрухів

ЮНАК — журнал пластового юнацтва, видає Видавництво Пласт ЗСА-Канада, для всього юнацтва по світі. Передплати пластунів в Канаді і ЗСА треба полагоджувати через КПСтаршину свого краю. Всі інші передплати можна надсилати до Адміністрації Видавництва. Річна передплата: \$25 (ам).

Матеріали до цього числа ЮНАК-а подали: пл. роз. Оля Онух, пл. скоб Адріян Джейкенс, пл. уч Таля Гудь, пл. вір. Лариса Гудь, пл. роз. Андрей Якубів, пл. роз. Орест Іваницький, пл. роз. Олег Іваницький, ст. пл. Дмитро Губенко, ст. пл. Богдан Яцишин, ст. пл. Ігор Бушак, пл. сен. Богдан Копистянський, пл. сен. Богдан Ліський, пл. сен. Оксана Балтарович-Гудь, пл. сен. Орест Темницький, пл. сен. Андрій Мончак, пл. сен. Іроїда Винницька, пл. сен. Люба Белл, пл. сен. Радомир Білаш, Мірка Онух, Ліда Палій, Харитя Голод, Норберт Іван, Юрій Джуравець, д-р Андрей Андрухів. Щира подяка ст. пл. Андрієві Заярнуку за коректу.

Привіти

Юнак дякує за привіти вислані із наступних таборів:

49-ий Пластовий Табір ім. Тадимира Атаманюка у Великобританії / пл. сен. Ярема Кучинський, комендант.
ЗМТ-2: Зимовий Мандрівний Табір 1998, Лейк Плесід, Н.Й., ЗСА / ст. пл. Коля Савицький, комендант.

Пожертви на Видавничий Фонд Юнак-а

Юнак одержав повідомлення від пл. сен. Олега Цюка про пожертву на Фонд ім. Ольги Цюк. Поміщуємо лист друга Олега і висловлюємо щирю подяку за щедрю пожертву на видавництво журналу.

28-го грудня, 1998

До: Адміністрації журналу Юнак

У 1969 році, інж. Ярослав Цюк, разом із сином Олегом, розпочали фонд в пам'ять Ольги Цюк (дружини і мами) — фонд дарових передплат Юнака. Щороку, батько і я додавали до цього фонду. 2-го березня, 1998 року, інж. Ярослав Цюк відійшов у вічність. У пам'ять дорогого батька, складаємо даток у сумі \$9,500 на фонд ім. Ольги Цюк.

(підписано) пл. сен. Олег Цюк, Бурлака

Щира подяка Українській Народній Касі в Монреалі за пожертву в сумі \$100.

Вислід ФотоЗмагу

В числі 2/98 Юнака, станиця Торонто проголосила ФотоЗмаг на тему "Пласт в житті і життя в Пласті". Жюрі ФотоЗмагу (подруги Христя Колос і Лада Даревич і друг Маркіян Вжесневський) надали такі нагороди:

За найкраще фото до теми: Мотя Спольська, 10-ий курінь, Торонто за фото "Через Воду".

За найраший краєвид: ст. пл. Ляриса Красій 8-ий курінь (бувша членка), Гартфорд, ЗСА за фото "Озеро".

За найкращі спеціальні ефекти: пл. роз. Іванка Сливинська, 10-ий курінь, Торонто, за фото "Вечір".

Всі нагороджені фото були вивішені на виставці з нагоди 50-ліття торонтонської станиці.

ЗГОЛОШЕННЯ на вишкільний табір для юнацтва "Золота Булава"

1. Ім'я і прізвище _____
2. Дата народження _____
3. Число і назва куреня _____
4. Назва гуртка _____
5. Пластовий ступінь _____
6. Діловодство, яке виконує тепер _____
7. Діловодства, які виконував/ла в минулому _____
8. Домашня адреса (латинкою) _____

9. Число телефону (додому) _____
10. Число телефону родичів до роботи _____

Заявляю, що, як учасник/ця пластового табору, зобов'язуюся дотримуватися усіх правил таборування і доручень таборового провodu. Розумію, що буду точкований/а згідно із поданими мені критеріями

(підпис зголошеного/ої)

11. Дозвіл батьків: Я, _____, батько/мати зголошеного/ої юнака/чки, дозволяю моєму синові/моїй дочці бути учасником/цею пластового вишкільного табору "Золота Булава".

Подаю назву і число нашого лікарського забезпечення: _____

При цьому долучую оплату за табір в сумі (\$200 кан. або \$150 амер.) _____

(підпис батька/матері)

(місцевість, дата)

12. Опінія зв'язкового/виховника самостійного гуртка:

Даю згоду, щоб _____ брав/ла участь у вишкільному таборі "Золота Булава".

Завваги: _____

(підпис, діловодство)

(місцевість, дата)

КАРТИ ЗГОЛОШЕННЯ ВИСИЛАТИ ДО:

(юнаки)	(юначки)
Андрій Мончак /	Ганя Шиптур /
Andry Monczak,	Anne Szyptur,
1765 Windflower Way,	11 Sunnybrook Rd.
Orleans, Ontario	Toronto, Ontario
K1C 5Y4	M6P 2W4

ДАТА: 26 червня до
4 липня, 1999
МІСЦЕ: Батурин, Квебек, Канада
ОПЛАТА: \$200 (кан) або
\$150 (амер)
(не включає доїзду)
Реченець зголошень: 1 травня, 1999

ПО БЛИЖЧІ ІНФОРМАЦІЇ
звертайтеся до зв'язкових або до
референта вишкoleв при ГПБ,
Андрія Мончака
тел (613) 824-3878
факс: (613) 824-9799
e-пошта: kiko@cyberus.ca

Читайте в наступному числі про:

Курінні табори

Чілі в Чілі

Змаги і ігри

Весла на весну

